

हहाहो । आसक्ती तान असल्या उदकाचो । सांठो ताचे भोंवतणी ॥२४॥ धन धान्य पूत १दारा । दान इनाम हांचो
जाचो पसारो । देह बुद्दीक लागून हाका थारो । वागता तो ताच्या आदारान ॥२५॥ अनंत प्राणी लिंगभेद । हेच ज्या
वृक्षाचे २खांद । काम वासना असल्यो खांदयो निर्बंध । तातूंतल्यान पातळटा हो पुराय ॥२६॥ श्रुती स्मृती असले
पत्रेन जो भरला । उतर स्पर्श सारके पालवेन तरतरला । यज्ञदान क्रिया फुलांनी घसघसला । सरसरला जो रोसान
दोगांयच्या ॥२७॥ अंत ना हाच्या फळांक । उपजीविकाभूत हो सगल्यांक । धरतरे वयलो हो सगलो लोक । हाचे
वेगळो रावना ॥२८॥ केन्ना नाच गायन वादन । केन्ना खेळ हास्य ३रुदन । असो हो पिपळ सनातन । मान
४बागयिल्लो सदांच ॥२९॥ ५शबलब्रह्मी आविर्भाव । असंगशस्त्रें जाका अभाव । शुद्धमुळाधार जो सद्भाव । ज्योती
सभाव तो वळखात ॥३०॥ तें ब्रह्म सत्य सर्वाधार । जग हें मिथ्या सपन आकार । जाका ना आद्य अंत निर्धार ।
मदींच वसतलें कशें तें ॥३१॥ म्हणून परिश्रम करतात विरक्त । संत संतत जंय अनुरक्त । ६मुमुक्षुंचे जे अपेक्षीत ।
जाची इत्सा साधकांक ॥३२॥ आसत इत्सा तें नदरेक पडचें । तातूंतल्यान संतांक शरण वच्चें । मागीर ते सांगतले तें
तें आयकुचें । समूळ भायरावचे दुबाव ॥३३॥ बांदून मनाची ७मोट । करून बुद्दीचो कडेलोट । जावन निस्संग
८निपट । पळोवचे नीट गुरूचरणांक ॥३४॥ दुबावाचो झाडो करात । नाजाल्यार करतले झगडें मार्गांत । अभिमान
पांयां पोंदा माड्डयात । जाल्यारूच पावतले पलतडी ॥३५॥ ह्या अर्थाची आख्यायिका एक । बाबांनी स्वता
सांगली ती आयकात । पियेतकूच गुरूवचनाचें अमृत । मेळटलो अत्यानंद परम ॥३६॥ एकदां आमी चौग जाण ।
१. घरकान्न. २. खांदयो. ३. रडप. ४. पांयां कडेन पळोवपी. ५. भेसळ. ६. मोक्षाची इत्सा धरपी. ७. गांठवल. ८. सर्वस्वी.
४२३

वाचून पोथी पुस्तक पुराण । करपाक लागले ब्रह्मनिरुपण । ज्ञानसंपन्न जावन ॥३७॥ 'उद्धारेदात्मनात्मानं' । हें
 गीतेचें घेवन वचन । ^१अयुक्त सर्वथैव परावलंबन । अशें प्रवचन करतालो एकलो ॥३८॥ ताका प्रत्युत्तर करतालो
^२अन्य । मन सुवादीन तोच धन्य । आसचें संकल्प-विकल्पशुन्य । कांय ना आपले वीण जगांत ॥३९॥ अनित्य
 सगले सविकार । नित्य एक निर्विकार । म्हणुनूच नित्य अनित्य विचार । करात निरंतर, सांगतालो तिसरो ॥४०॥
 चवथ्याक आवडनासलें पुस्तकी ज्ञान । करपाक सोदी योग्य आचरण । कायेन वाचेन पंचप्राण । ओंपतालो
 गुरूचरणांचेर ॥४१॥ गुरू परमात्मो चराचर । भरिल्लो आसा भायर भितर । असो जावपाक स्वताचो निर्धार । निश्ठा
 अपार गरजेची ॥४२॥ ^३अनागमज्ञ फकत तार्कीक । वाद घालपाक इत्सूक चिकित्सक । ताका ना सपनांतूय ज्ञान
^४सम्यक । शुद्ध भावीक जाय ॥४३॥ अशे आमी चौग सुबुद्ध । लागले लावपाक कसलो सोद । स्वबुद्धिदूनूच
 जावचो तो बोध । स्वतंत्र निर्वेध मनान ॥४४॥ अशी इत्सा तिगांच्या मनांत । भोंवतना स्वच्छंद रानांत । मेळ्ळो एक
 वंजारी मार्गांत । प्रस्न केलो ताणें आमकां ॥४५॥ वत पडिल्लें आसा खर । वतात थंय आनी कित्या खातीर । दिलें
 ताका परत उत्तर । रान सोदपाक चल्ल्यात ॥४६॥ विचारपाक लागलो वंजारी । सोदतात तुमी कोणाक तरी । सांगलें
 ताका आमी प्रत्युत्तरीं । गुपीत सांगप योग्य न्हय ॥४७॥ पळोवन आमची धांवाधांय । कळवळ्ळो वंजान्याचो
 जीव । म्हणलें रान अटंगें, खबर नासतना थाव । मनाक येत तशें भोंवचें न्हय ॥४८॥ रानावनांत येतना भोंवपाक ।
 हाडचो कोणाय वाट दाखोवप्याक । भर दनपारां धाडस कित्याक । करतात अशें तुमी कळना ॥४९॥ नाका सांगूं
 तुमचें गुपीत । पूण बसून ही भाकर तरी खायत । आनी उदक पियेवन वचात । सबुरी राखात मनांत ॥५०॥ आयलो

१. जोडूंक नाशिल्लें. २. दुसरो. ३. जाच्या आरंभाचो काळ खबर ना असो. ४. योग्य तरेन. ५. लामाणी जातीचो.

स्वता तोच ॥१७०॥ साईच स्वता ही सजयता कथा । तोच वाडयता तिची रुचिरता । श्रोतो वक्तो तोच जाता । ब्रह्म
अणभवूय भोगता तोच ॥१७१॥ मागीर अशा आयकुपाची गोडी । ही कितें ल्हान परमार्थजोडी । भक्त भाग्यवंत जे
हे सूखसमृद्धी । आनंद निरवडी भोगतात ॥१७२॥ आतां फुडल्या अध्यायाचें सार । साईचे उदीचें म्हानपण अपार ।
श्रोते सज्जनानो पसरतां पदर । जावन सादर आयकात ॥१७३॥ हेमाड भोव नमळायेन सांगता । कृपा आयली
साईसमर्था । तांणीच सांगून घेतलें आपल्या चरिता । कथा रसाळ ही अपूर्व ॥१७४॥ संतसज्जनानो तुमच्या
आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । गुरूमहिमा वर्णन नांवाचो हो
बत्तिसावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

१. रुचीकताय. २. चातूर्य.

श्रीसाईसच्चरीत ॥ ४३४